

Sygn. akt: VII C 1502/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy wL.VII Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Aneta Murawska
Protokolant:	sekr. sądowy Mariola Artymowicz

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2014 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...). z siedzibą wL.

przeciwko P. W.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VII C 1502/13

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 05 lipca 2013 roku, skierowanym do Sądu Rejonowego L.w L.VI Wydział Cywilny a przeciwko P. W. strona powodowa –(...) z siedzibą w L. wniosła o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 220,02 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 200 złotych od dnia 26 września 2012 roku do dnia zapłaty, zaś od kwoty 20,02 złotych od dnia 04 lipca 2013 roku do dnia zapłaty oraz obciążenie pozwanego kosztami procesu. W uzasadnieniu zgłoszonego żądania strona powodowa wskazała, że wierzytelność dochodzona od pozwanego wynika z braku uregulowania przez niego należności w związku z zawartą przez pozwanego z firmą (...) S.A. umową abonamentową- z tytułu niezwróconego przez pozwanego sprzętu będącego własnością cedenta

Postanowieniem z dnia 23 lipca 2013 roku Sąd Rejonowy L.w L. VI Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1837086/13 stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i rozpoznanie sprawy przekazał do tutejszego Sądu.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym przez tutejszy Sąd w sprawie o sygn. akt VII Nc 1674/13 Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od w/w rozstrzygnięcia pozwany P. W. wniósł o oddalenie powództwa podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia. W toku postępowania pozwany wskazał, że spłacił zadłużenie wobec powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 09 stycznia 2002 roku pomiędzy spółką (...)Spółka Akcyjna z siedzibą w W. a P. W. została zawarta umowa o świadczenie usług związanych z przesyłem programu telewizyjnego. W jej wykonaniu pozwany otrzymał dekoder.

Dowód:

- umowa o abonament wraz z załącznikami- k. 43-47,

- przesłuchanie pozwanego- k. 57-58

W dniu 28 września 2012 roku zawarta została umowa sprzedaży wierzytelności pomiędzy spółką (...)Spółka Akcyjna z siedzibą w W. a (...)z siedzibą w W.. Przedmiotowa umowa obejmowała sprzedaż wierzytelności wobec abonentów(...)Spółka Akcyjna z siedzibą w W..

Strona powodowa sporządziła częściowy wykaz wierzytelności do Umowy o przelew wierzytelności z dnia 28 września 2012 roku, z którego wynika, że w dniu 10 września 2012 roku przeciwko pozwanemu P. W. wystawiono notę obciążeniową o numerze (...) na kwotę 200 złotych.

Dowód:

- umowa cesji wierzytelności z dnia 28 września 2012 roku- k. 14v,

- częściowy wykaz wierzytelności- k. 20,

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności powinna wykazać podstawę zobowiązania pozwanego i jego wysokość, a także swoją legitymację czynną.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w wymiarze procesowym odpowiada art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W przedłożonej przez stronę powodową odpisu umowy sprzedaży wierzytelności nie została wskazana wierzytelność wobec pozwanego. Treść umowy wskazuje, że były do niej dołączone dodatkowe załączniki, które zawierały wykaz wierzytelności, jednak i one nie zostały przedłożone przez stronę powodową do pozwu. Umowa szczegółowa odwołuje się do przelewu wierzytelności w rozumieniu art. 509 k.c. Przepis ten reguluje sprzedaż wierzytelności oznaczonej co do tożsamości, co oznacza że dla skuteczności takiej transakcji konieczne jest precyzyjne oznaczenie przenoszonej wierzytelności. Powyższe wskazuje, że strona powodowa nie przedłożyła Sądowi całej umowy cesji, na którą się powołała, co z kolei powoduje uznanie przedłożonego dokumentu za nie spełniający wymogów dowodu wiarygodnego i nie budzącego wątpliwości. To zaś stawia pod znakiem zapytania twierdzenia powoda i zasadność jego żądania, bowiem umowa bez załączników jest niekompletna, co dyskwalifikuje ją jako podstawę do nabycia wierzytelności wobec pozwanego.

Strona powodowa załączyła do pozwu częściowy wykaz wierzytelności. Jest to dokument sporządzony jednostronnie przez stronę powodową, nie podpisany przez zbywcę wierzytelności. Ponadto częściowy wykaz wierzytelności do umowy o przelew wierzytelności z dnia 03 lipca 2012 roku nie stanowi jej integralnego załącznika podpisanego przez cedenta oraz cesjonariusza. Przedłożony wykaz wierzytelności stanowi jedynie dowód tego, że został sporządzony w dacie w nim wskazanej i o treści w nim podanej.

Zgodnie z treścią art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Przedmiotem obrotu jest wierzytelność. Roszczenie, niezależnie od stopnia, w jakim przejawia swoją samodzielność, w istocie tylko zmierza do zapewnienia - w drodze przymusu - realizacji uprawnienia objętego wierzytelnością. Na podmiocie obciążonym realizacją świadczenia spoczywa obowiązek określonego zachowania się (działania lub zaniechania) wobec uprawnionego w sposób zgodny z jego uprawnieniem. Roszczenia, w stosunku do wierzytelności jako uprawnienia głównego, mają charakter instrumentalny, określony w literaturze przedmiotu jako służebny. Do majątku wierzyciela należy wierzytelność. Zapewnia ona wierzycielowi określoną pozycję, czemu daje wyraz art. 509 § 1 k.c. Obowiązujące przepisy zawierają domniemanie rozporządzalności prawem podmiotowym i tylko w sytuacjach wskazanych przez ustawę można przyjąć istnienie ograniczenia rozporządzalności. Jeżeli zbywca jest podmiotem wielu wierzytelności, nie ma przeszkód, by przeniósł je wszystkie na nabywcę jedną umową. Skutkiem takiej umowy będzie przeniesienie na nabywcę wskazanych w umowie wierzytelności w takim stanie, w jakim one były i przysługiwały zbywcy w chwili dojścia do skutku przelewu. Nabywca wierzytelności wchodzi bowiem w miejsce zbywcy, ze wszystkimi tego konsekwencjami, a zgodnie z art. 516 k.c. zbywca ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje, w każdym przypadku przelewu o obowiązkach zbywcy wierzytelności względem nabywcy rozstrzyga treść stosunku zobowiązaniowego leżącego u podstaw przelewu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2005 r., sygn. akt II CK 225/05). Ponadto w sprawie o spełnienie świadczenia z tytułu wierzytelności objętej przelewem dłużnik może stawiać zarzuty dotyczące stosunku wewnętrznego między cedentem a cesjonariuszem, a w szczególności kwestionować prawidłowość causae przelewu, skoro bowiem skutkiem pierwotnego braku prawidłowej przyczyny umowy lub jej następczego upadku jest bezwzględna nieważność czynności prawnej, oddziaływająca erga omnes, to okoliczność ta może być przedmiotem zarzutu każdej osoby mającej interes prawny w stwierdzeniu tej nieważności, a więc, rzecz jasna, także dłużnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 1998 r., sygn. akt III CKN 387/97). Zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie, przyjmuje się zgodnie, że w wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela.

Strona powodowa jest przedsiębiorcą korzystającym z profesjonalnej obsługi prawnej. Z tych względów powinna być świadoma zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej. Zastępowana przez zawodowego pełnomocnika powinna wykazać się należyłą aktywnością dowodową i w zakresie dowodów z dokumentów powinna je należycie zaoferować i przedłożyć Sądowi wraz z pozwem. Skoro więc, jak twierdzi, nabyła wierzytelność w roku 2012, miała okres niespełna roku na przygotowanie pozwu. W przypadku zaś braku dokumentów uzasadniających roszczenie mogła i powinna była jeszcze przed wszczęciem procesu zwrócić się do swojego kontrahenta z umowy cesji o przekazanie jej dokumentów niezbędnych do dochodzenia roszczenia. Zaniechanie strony powodowej w tym zakresie może tylko zadziałać na jej niekorzyść. Biorąc pod uwagę powyższe uznać należało, że strona powodowa podczas niniejszego postępowania wykazała się całkowicie bierną postawą. Sąd uznał zatem, że nie wywiązała się ona z ciążącego na niej obowiązku udowodnienia zasadności zgłoszonego roszczenia. Prowadzi to do wniosku, że zgłoszone w pozwie żądanie nie zostało należycie udowodnione, co z kolei powoduje jego oddalenie.

Niezależnie od powyższego powództwo nie zasługiwałoby na uwzględnienie również z uwagi na nieudowodnienie roszczenia oraz wobec skutecznie podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia należności dochodzonych w pozwie.

Z przedstawionych do akt dokumentów nie wynika podstawa do naliczenia i obciążenia pozwanego opłatą 200 złotych na niewydanie dekodera. Nie wynika to przede wszystkim z przedstawionej na zobowiązanie Sądu umowy zawartej z pozwanym - k. 43-47 jak i z regulaminu świadczenia usług abonenckim, których powód nie przedstawił.

Nadto jak wskazano wyżej zarzut przedawnienia jest zasadny.

Zgodnie z art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenia majątkowe to te, które uwarunkowane są celem i interesem majątkowym danej osoby i zmierzają do zaspokojenia tego interesu. Zgodnie z § 2 powołanego przepisu po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Ustawowym skutkiem przedawnienia jest powstanie po upływie terminu przedawnienia po stronie tego, przeciw komu przysługuje roszczenie, uprawnienia do uchylenia się od jego zaspokojenia. Wykonanie tego uprawnienia powoduje, że roszczenie już nie może być skutecznie dochodzone. Przedawnienie roszczenia nie wygasa, tylko zmienia się w tzw. zobowiązanie niepełne, którego cechą jest niemożność jego przymusowej realizacji (Komentarz do kodeksu cywilnego pod red. S. Rudnickiego, W-wa 2004, str.442). Skoro dochodzone pozwem roszczenie dotyczy należności o charakterze okresowym i jest związane z prowadzoną przez powoda działalnością gospodarczą to ulega przedawnieniu z upływem 3 letniego okresu liczonego od daty wymagalności roszczenia zgodnie z treścią art. 118 k.c. W jego zaś świetle jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. W przedmiotowej sprawie dochodzone roszczenie ma związek z prowadzoną działalnością gospodarczą prowadzoną także przez powoda jak i przez (...)S.A. z siedzibą w W.. Powód nie przedstawił dokumentów źródłowych, z których wynikałoby kiedy jego roszczenie wobec pozwanego stało się wymagalne. Z uwagi na to, Sąd uznał za pozwanym, że roszczenie o zwrot dekodera stało się wymagalne w 2002 roku. . Wobec tego, że przelew wierzytelności jest umową zawieraną między wierzycielem, a osobą trzecią, a na jej podstawie dotychczasowy wierzyciel przenosi swoją wierzytelność na kontrahenta ze skutkiem wobec dłużnika, przy zachowaniu tożsamości zobowiązania (art. 509 k.c.), oznacza to, że strona powodowa nabyłaby wierzytelność, dla której termin przedawnienia wynosił trzy lata (roszczenie z działalności gospodarczej). Ponadto, zgodnie z art. 513 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. W przedmiotowej sprawie strona powodowa wniosła pozew w dniu 05 lipca 2013 roku domagając się zasądzenia na jej rzecz od pozwanego kwoty 220,02 złotych wraz z ustawowymi odsetkami. Powyższe roszczenie dochodzone jest z tytułu wykonanej usługi dostarczania programu telewizyjnego - świadczonej w ramach prowadzonej przez tę firmę (...)S.A. z siedzibą w W. działalności gospodarczej. Roszczenia dochodzone pozwem stały się wymagalne najpóźniej w 2002 roku. Zatem, w ocenie Sądu można ich było skutecznie dochodzić najpóźniej z upływem 2005 roku .

Roszczenia objęte pozwem przekształciły się w zobowiązanie niepełne. Skutecznym zarzutem przedawnienia objęte byłyby również odsetki dochodzone obok należności głównej, albowiem odsetki te, jako świadczenie okresowe przedawniają się w okresie 3 letnim, przy czym dodatkowo przedawniają się najdalej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (uchwała składu 7 sędziów SN z 26.01.2005r, III CZP 42/04). W okresie biegu terminu przedawnienia nie doszło do zdarzenia, które przerwałoby jego bieg skoro pozew, jak podano wyżej, został wniesiony dopiero w dniu 05 lipca 2013 roku.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd powództwo oddalił.